

Ieri a fost foarte cald. Dis-de-dimineață, m-am dus și m-am ascuns după tufișul de trandafiri, așa cum fac de obicei. Tufișul este în colțul grădinii, acolo unde nu vine nimeni niciodată.

Ylva-li și cu mine vorbim o limbă aparte, pe care nu o poate înțelege nimeni altcineva. Tufișului de trandafiri i se spune cu totul altfel pe limba noastră. I se spune Salikon. Cum stăteam eu lângă Salikon, am auzit-o pe Ylva-li strigând:
— Vani ioci!

Așa spunem noi la „Vino aici”. Atunci m-am furișat prin gaură, pentru că există o gaură în pământ chiar sub tufiș. Pe acolo m-am furișat.

Am coborât pe o scară lungă-lungă și am trecut printr-un coridor întunecat până la ușa ce duce spre Sala de Aur, unde Ylva-li este regină.

Ylva-li și cu mine ne-am îmbrățișat îndelung, dar apoi au venit în fugă Ruff și Duff, care au început să latre și să sară în jurul nostru.

Ruff și Duff sunt pudelii noștri mici și negri. Ruff este câinele meu, iar Duff este al lui Ylva-li. Ruff se bucură întotdeauna foarte tare când mă vede. Îmi linge mâinile și dă din coadă. Este așa de drăgălaș!

Înainte îi băteam tot timpul pe mama și pe tata la cap că vreau și eu un câine. Dar ei îmi spuneau că un câine costă mult, face numai probleme și nici n-ar fi bine pentru frățiorul meu. De aceea mă bucuram așa de mult de Ruff.

Ne-am jucat cu câinii mult timp. Apoi ne-am dus să dăm de mâncare la iepuri. Avem mulți iepurași albi.

O, dacă ați putea să vă imaginați ce frumos este în Sala de Aur! Pereții strălucesc și în mijloc se află o fântână cu o apă incredibil de limpede. Ylva-li și cu mine facem deseori baie în ea.

După ce am dat de mâncare la iepuri, ne-am hotărât să călărim. Calul lui Ylva-li este alb și are coama aurie, iar copitele sunt din aur. Calul meu este negru, iar coama și copitele sunt din argint. Îi cheamă Copită de Aur și Copită de Argint.

